

E D E B İ Y A T / H İ K Â Y E

Burada Ejderhalar Var

Hic Sunt Dracones

**Ayşegül
Kopdagel**

Ölmeme Günü

Madem bugün öleceğim, erkenden uyanmalıyım. Çıkmalıyım bu yataktan. Bedenim ceset gibi, taşıyamıyorum onu, kazıyamıyorum mezarından. Ense köküm tutulmuş, kollarım uyuşmuş, ayaklarım kütük. Alnıma sinek mi kondu? Off, git başımdan sinek, seni savuracak gücüm dahi yok. Ya da kal orada ama rahatsız etme beni. Uykunun kolları öyle güzel ki, etine dolgun kadın kucağı gibi. Biraz daha uyku, biraz daha. Ama hayır. Madem bugün öleceğim... Hemen yataktan çıkmalı, kalan son günümü doyasıya yaşamalıyım. Ne yapacağım doyasıya yaşamak için? Bilemiyorum. Belki dışarı çıkıp sahile inmeli, deniz havası almalı. Balık pazarından geçip ölü balıklara selam çakmalı. Bir iki eşi dostu da ararım; biliyor musunuz ben bugün öleceğim, hakkınızı helal edin, demeli. Hakkınızı helal edin mi? Ne gerek var ki. Öyle sizi seviyorum'lar filan da diyemem yılışık yılışık. Kendinize iyi bakın, öteki tarafta görüşürüz diyeyim en iyisi. Nereden biliyorum öteki taraf var mı yok mu, nasıl güvenilir söylentilere. Toprak aç karnını doyursun bedenimle, buna fitim. Bedenim dışında bir parçam daha var mı acaba? Şu ruh dedikleri nasıl bir şey? Ah bu yataktan kaldırıbilsem kendimi, ruh hakkında bir şeyler okurum belki. Ya da okumam.

Kim söyledi öleceğimi bana? Nereden biliyorum öleceğimi? Hasta da değilim ki. Rüyamda mı gördüm, rüyada mıyım hâlâ? Uyanıksam neden kıpırdamıyorum?

Ne yapmalı, bugün ne yapmalı? İnsanlar son günlerinde ne yapıyorlar? Sevdiklerine mi sarılıyorlar, tatlı mı yiyorlar,

güneşe mi bakıyorlar, televizyon mu izliyorlar, müzik mi dinliyorlar? Ne yapıyorlar? Neden bilmiyorum ben bunları? Hiç son gününü yaşayan birinin yanında da olmadım. Hayır, oldum ama ona bir şey sormadım. Gerek görmedim.

Neden bugün son günüm? Buna kim, nasıl, niçin karar verdi? Bir sürü insan varken ölmesi gereken, neden ben? Diyelim ki suçumun bedeli bana bu şekilde ödetilecek. Suç işlediğime ben inanmıyorum ki. Neden suç olduğuna inananlar tarafından cezalandırılıyor? Tamam, kabul ediyorum; içimden bir ses, çok kısa bir an, göz açıp kapamak kadar kısa bir an, yanlış yoldasın, dedi. Hatta ayaklarımın dibine devrilince, nefes alıp vermek kadar kısa bir an, vicdanım varlığını hissettirdi, diyebilirim. Ama bu iç ses ya benim sesim değilse, bana ait değilse, başkalarından öğrendiklerimse. Ya da bu vicdan. İnsanın neresindedir vicdan? Neye benzer, nasıl kokar, ne zaman ortaya çıkacağına nasıl karar verir? En önemlisi, onu oraya kim koymuştur? Benim koymadığım kesin. Peki, ya suç dedikleri şeye insanı bizzat sürükleyenlerin payı yok mu? Ben olsam suçu işleyeni değil, azmettireni cezalandırırım.

Şimdi hemen bu yataktan çıkmalı, anlamsız düşüncelere bir son vermeliyim. Tutulan boynumu yastıktan kaldırmanın bir yolunu bulmalıyım. Kafamı kaldırabilirsem gövdem de mutlaka peşinden gelir. Şöyle biraz yana çevirsem başımı. Evet, olacak gibi, omzum da başımla beraber hareket ediyor. Güzel. Gövdem de yan döndü. Yan yatıyorum. Bacaklarım da üst üste. Arasında yastık mı var ne. Ah ne kadar güzel. Meğer ihtiyacım olan uyku pozisyonu buymuş. Ne kadar rahat. Bulutların üzerine kıvrılmış, yer çekimsizim.

Galiba horluyorum. Evde başka kimse olmadığına göre kendi horlamamla irkildim. Rahatsız oldum. İnanılır gibi değil. Aslında ne zaman bir kadınla uyusam onun ensemdeki soluğundan bile rahatsız olurum. O uykuya dalınca ben koltuğa

geçerim. Ah şu kadınlar, sadece sevişirken gerekliler. Sonra yok olsalar. Yüzlerine bakmak gerekmeseydi. Yatağa çekene kadar sohbeti ince ince işlemek gerekmeseydi. Ne bileyim, mesela püf desem ve o iş bittikten sonra uçup havaya karışsalar. Geri çağırmak için de nefesimi içime çekmem mi gerekir acaba? Bence bu harika fikir. Tüm erkekler için kullanışlı. Beni omuzlarında taşımaları hepsi. Ödüllendirmeli. Bu dâhiyi alfa ilan ediyoruz deyip heykelimi dikmeli. Heykelim çıplak olsun. Heybetli bir oturma pozisyonu alırım. Kucağıma bir örtü atılsın. Tüm önemli insanların heykelleri gibi kocaman olsun. Herkese tepeden bakabilecek bir konum bulunsun. İşte bu adam, desin gelen geçenler; tüm erkeklerin toplamından daha erkektir. Kadınları baş belası olmaktan çıkardı, desinler. Kadınları gel, deyince gelen; git, deyince giden; uzaktan kumandalı oyuncak arabalar gibi kuran kişi bizzat kendisidir, desinler. Aferin bana.

Çok acıktım. Kahvaltı yapsam ne iyi olur. Uyku öyle tatlı ki. Açlığın bile önüne geçseydi de, bir yere kadar. İki yumurta haşlasam, yanına biraz peynir, söğüş, birkaç dilim kızarmış ekmek. Sıcak ekmeğin üzerine mutlaka tereyağ ve çilek reçeli. Ekmek biraz yanık, ktır ktır ve tatlı. Ve kanlı. Dişlerim ısırarak, koparmak, parçalamak, çiğnemek istiyor. Yutmak istiyor boğazım yırtılırcasına açılıp koca bir dilim reçelli ekmeği. O gün gibi. Sonra mutfak tezgâhının üzerine ılık ılık aksa, reçelli ekmeğime bulaşsa, annemin şah damarından fişkıran... Ekmeğin tadı böyle daha...

Kaç kere dedim ona, banyomu kendim yaparım artık diye. İlla girecek, sırtımı keseleyecek. Gelme diyorum sana, gelme. Görürüm ben kendi işimi. Banyo kapısının anahtarını da saklamış kilitlemeyeyim diye. İstemiyorum seni kadın, gelme. Bir değil, iki değil. Her banyoya girişimde geliyor, sırtını keseleyeyim oğlum, yetişmez elin kolun, diyor. Görmüyor sanki

kazık kadar boyumu, upuzun kollarımı, kıllı bacaklarımı; sıcak sudan değil, utançtan haşlanmış yüzümü. Gelme, diyorum sana, gelme. Göz göze gelme benimle bu puslu, buhar kaplı, ıslak mekânda. Kaskatı kesiliyorum bedenimi ikiye katlayarak saklayacağım diye. Boynum tutuluyor, ense kökünden soğuk soğuk ter boşanıyor. Keseleme sırtımı filan, dokunma hiçbir yerime. Gelme, diyorum sana, gelme. Çıkıp gidiyor en sonunda banyoda beni köpükler içinde bırakıp. İyi be, ne halin varsa gör'le çarparak kapıyı. Alçak bir mağaradan çıkar gibi yavaş yavaş açılıyorum katlandığım yerden. Ilık ılık sular dökünüyorum. Köpükler kir olup akıyor oluk oluk delikten. Benim de içimden bir şeyler akıyor. Hem zevkten kıvranıp hem de ölmek istiyorum o anda. Oracıkta yok olmak, kirle bir olup giderden kanalizasyona boşalmak. Kirli bir iş bu. Hemen bitirmeli. Her an tekrar girebilir içeri. Bu kadınla dip dibe bir rahat nefes alamıyorum şu evde. Gebertmeli.

Madem bugün öleceğim, çıkmayayım bu yataktan. Çıksam ne fark eder ki. Denize baksam, taş atsam, ölü balıklara selam çaksam ne fark eder ki. Beni bilmiyorlar, tanımıyorlar. Varlığımın onlar için bir anlamı yok. Varlığımdan haberleri yok. Varlığımdan haberi olan tek kişiyi de...

Burnuma bir yerlerden çilek reçeli kokusu geliyor. Sanki hâlâ mutfakta, sabahın köründe çilek reçeli kaynatıyor ocakta. Kahvaltın hazır, ekmek kızarttım, üzerine tereyağ reçel. Haydi kalk, bugün de aylıklık etme diye seslenmesi an meselesi. Söylenecek. Onlarca kez. Kalk banyoya gir, çağır beni de kese atayım diyecek. Damarlarıma kan hücum edecek. Alnımdakiler patlamaya hazır, mosmor. Yataktan hınçla bir avazda fırlayıp mutfak tezgâhının önündeki, etine dolgun, kıvrımlı bedenine yaklaşacağım ve soluğumu tutup ensesine...